

PROLOOG

Ik ken haar, de vrouw in de zwarte kanten jurk. Ik ken haar trotse houding, de manier waarop ze zich beweegt. Haar haren, perfect als altijd, haar make-up haast onzichtbaar (ook al weet ik dat ze 's ochtends niet zo wakker wordt).

En toch ken ik haar niet. Ze lijkt anders nu, hoewel ik elke lijn in haar gezicht, net als de manier waarop ze met haar mond trekt als ze even moet nadenken, kan uittekenen alsof het mijn eigen gezicht is.

Ik heb haar lach, haar frons, haar intense blik, al zo vaak gezien. En toch is het bijna alsof ik haar vandaag voor het eerst zie, zoals ze daar op het podium staat. Ze is de droom van iedere aanwezige volwassen man (en ongetwijfeld ook van hun puberzoons). Ze zal vast niet lang alleen blijven. Met haar zachte stem, haar volle lippen. De moeder die iedere man voor zijn nageslacht wenst en die ieder kind zou willen hebben.

Kun je ongenaakbaar en toegankelijk tegelijk zijn? Het kan. Zij kan dat. Ze slikt en even denk ik een traan te zien in haar ooghoek. Ze knipert hem weg, ze wil haar mascara niet verpesten.

‘Wanneer u er klaar voor bent, mevrouw,’ zegt de meneer die de dienst leidt zachtjes. Hij zet een glas water voor haar neer. Ze knikt naar hem maar kijkt hem niet aan. Nadat hij zich discreet heeft teruggetrokken begint ze te spreken. ‘Mijn echtgenoot was de meest geweldige man die u zich maar kunt voorstellen...’

EM

I

Zelfs haar naam is mooi, net als in het liedje. Isabella Catherine Stéphanie Recourt. Zo had ze haar brieven aan mij en mijn moeder ondertekend. Recourt, ja. Van Huis Recourt, van de Recourt Academie voor Meisjes. Gaat er al een belletje rinkelen?

De ochtend dat ik haar eindelijk ontmoette stak ze met een sierlijk gebaar haar hand naar me uit zodat ik die kon schudden. Omdat de hare ondanks de drukkende hitte koel en droog aanvoelde, werd ik me nog bewuster van mijn natte oksels (waarom had ik een grijs shirt aangetrokken?) en het glibberige zweet dat in mijn handpalmen stond. Het was best ver lopen geweest van het busstation naar het Huis en ik had halverwege de ellendig lange oprijlaan al spijt gekregen van mijn twee grote koffers. De hoeveelheid bagage die ik had meegenomen leek, zeker nu ik hier voor haar stond, belachelijk. Alsof het me in Huis Recourt aan iets zou ontbreken.

‘Isabella Recourt.’ Ze glimlachte en ik was blij dat ze net deed alsof ze niet merkte hoe zenuwachtig ik was. ‘Je kunt me Bella noemen,’ zei ze. ‘Dat doen alle meisjes.’ Natuurlijk, dacht ik. Bella. Mooi. Hoe zouden ze haar ook anders kunnen noemen?

‘Ik ben Em,’ zei ik.

‘Frédéric vindt het vreselijk jammer dat hij er niet bij kan zijn vandaag

om je welkom te heten. Hij is ontzettend blij dat je er bent, Em,' zei ze. 'En ik ook. Kom verder, dan laat ik je je kamer zien.'

In het echt was ze nog knapper en gracieuzer dan ik me had voorgesteld. Het was de eerste keer dat ik haar gezicht in zijn geheel zag. Op Google had ik alleen een paar slechte, korrelige foto's van haar kunnen vinden, allemaal van veraf genomen, vermoedelijk door paparazzi. Haar echtgenoot Frédéric daarentegen was werkelijk overal: hij werd gefotografeerd in het gezelschap van bekende zakenlui en politici tijdens golfwedstrijden, hij was te zien met een beroemde actrice op een benefietgala en ik vond zelfs beelden van hem met twee leden van het Koninklijk Huis. Op elke foto fonkelden zijn blauwe ogen scherp vanonder zijn donkere krullen, alleen het grijs bij zijn slapen verraadde zijn leeftijd. Frédéric's houding en blik straalden een bepaald gezag uit waardoor ik wel begreep dat mensen graag naast hem wilden staan. Ik denk dat ze hoopten dat zijn natuurlijke autoriteit ook een beetje op hen af zou stralen. Of misschien wilden ze gewoon graag met hem gezien worden, om het bewijs van hun ontmoeting aan hun vrienden te kunnen showen: 'Kijk nou toch eens, dit ben ik, met Frédéric Recourt!'

Frédéric was eenenveertig toen hij met Isabella trouwde. Zij was twintig. Van hun trouwdag – die volgens 'een bron dicht bij het bruidspaar' zowel 'romantisch' als 'intiem' was – had ik nergens foto's kunnen vinden. (En ik had hard gezocht.)

De vrouw met wie hij inmiddels al tweeëntwintig jaar getrouwd was, was geen typische *trophy wife*. Isabella wilde haar 'privéleven het liefst privé houden'. Zo had ze het gezegd in het eerste en tegelijkertijd laatste persoonlijke interview met haar dat ik ooit las, in de Britse *Vogue*, vijf jaar geleden. Ik was twaalf toen ik het las. Het was een interview ter ere van het vijftienjarige jubileum van de Academie, maar de interviewer bleek vooral nieuwsgierig naar Isabella zelf. 'Talent moet gevoed worden,' stond erboven. En, refererend aan Eleanor Roosevelt: 'Pas als jouw succes bijdraagt aan het succes van anderen, stelt het werkelijk iets voor.'

Het was een bijzonder intrigerend artikel geweest. Zelfs zo intrigerend dat het ervoor had gezorgd dat ik dit jaar, tussen mijn examens door, een poging had gewaagd en me had aangemeld.

Frédéric kende ik, natuurlijk. Iedereen wist wie hij was. Maar ik was gefascineerd geraakt door háár, door haar persoonlijkheid, haar woorden. Wat ze zei raakte me en de schitterende artistieke foto's die bij het interview stonden droegen alleen maar bij aan mijn fascinatie. Bella (ik mocht Bella zeggen!) werd op elke foto omhuld door witte, net niet doorzichtige tule, waardoor je steeds maar een klein deel van haar te zien kreeg: haar linkeroog, met een perfecte wenkbrauw erboven, haar rode lippen, één volmaakt gemanicuurde hand. Als een betoverende legpuzzel. Ik had het interview al die jaren bewaard en kende zo'n beetje alle quotes uit mijn hoofd (iets waar mijn moeder graag de draak mee stak).

'Meisjes worden in ons huidige onderwijssysteem nauwelijks voorbereid op iets anders dan hun vervolgopleiding. Maar als zij willen toetreden tot het allerhoogst haalbare hebben ze meer nodig dan wat ze op onze middelbare scholen meekrijgen. Met alleen wiskunde en Engels red je het simpelweg niet,' had Bella gezegd.

Ha! Precies wat ik al dacht.

'Daarom heeft mijn man ook ooit besloten om de Academie op te richten. Het was zijn droom om getalenteerde meisjes de kans te geven om zich op álle vlakken te ontwikkelen. Volledig kosteloos, uiteraard. Ik kan nauwelijks in woorden uitdrukken hoe trots ik op hem en op onze meisjes ben.'

Zoals zij, zo wilde ik worden, nam ik me voor. Welbespraakt, filantropisch en alom gerespecteerd. De universiteit kon best een jaar wachten (als ik die überhaupt nog nodig had hierna). Ik wilde naar de Academie om toe te kunnen treden tot het allerhoogst haalbare, wat dat dan ook mocht zijn. Net als Isabella Recourt.

2

Huis Recourt was helemaal geen huis. Althans niet een huis zoals alle huizen waar ik ooit was geweest, of waarin ik zelf was opgegroeid. Dit was van een compleet andere orde. Niet alleen was het Huis enorm, het leek ook meer op een middeleeuws kasteel, met puntige bogen en hoge gebrandschilderde ramen die me het gevoel gaven dat ze me aankeken. Alsof dat wat uit steen en glas bestond in werkelijkheid leefde. Huis Recourt was sensationeel.

‘Je zou zeggen dat het uit de middeleeuwen komt, nietwaar?’ Bella glimlachte toen ze zag dat ze mijn gedachten had geraden. ‘Je bent niet de enige die dat denkt, hoor. Het Huis ziet er vanbuiten veel ouder uit dan het eigenlijk is,’ zei ze terwijl ze twee zware houten deuren openduwde.

Ik hoorde ergens water stromen, een geluid dat helderder werd naarmate ik dichterbij de deuren kwam.

‘Frédéric’s betovergrootvader Jacques heeft Huis Recourt aan het einde van de negentiende eeuw laten bouwen. Hij koos voor deze stijl omdat zijn vrouw Elizabeth er zo van hield.’

Terwijl ik mijn koffers onhandig meezeulde volgde ik Bella naar binnen. Wat meteen opviel was het temperatuurverschil. Hier was het minstens tien graden koeler dan buiten. Dat kwam niet alleen door de dikke stenen muren maar ook door de airconditioning, die duidelijk flink

aanstond. In het midden van de uitgestrekte hal prijkte een fontein, die nogal de aandacht trok. Ik kon niet anders dan kijken naar hoe het water over een bijna naakte marmeren vrouw stroomde. Het klateren overstemde het monotone gezoem van de airconditioning op de achtergrond. De koele luchtstroom was een verademing tegen mijn bezwete gezicht. Ik huiverde onwillekeurig.

‘Kijk, dit is Elizabeth, met wie het allemaal is begonnen.’

Ik maakte mijn blik los van de vrouw in de fontein en volgde de weg van Bella’s vinger. Ze wees naar een minstens drie meter hoog portret van een forse vrouw in een ongemakkelijk ogende, hooggesloten jurk. De vrouw keek nogal nors voor zich uit.

‘Ze was de liefde van Jacques’ leven.’

Ik keek Bella zijdelings aan om te zien of ze meende wat ze zei, maar van haar gezicht viel niets af te lezen.

Op de vloer lag dik, donkerrood tapijt waarin ik bijna tot mijn enkels wegzakte. Het tapijt liep door over de twee uitwaaiende trappen, waarvan de ene toegang bood tot de oostelijke en de andere tot de westelijke vleugel. Enkele meters boven de fontein kwamen ze bij het balkon weer samen. Ik stelde me voor hoe Frédéric vanaf die plek de menigte zou toespreken tijdens het roemrijke jaarlijkse kerstbal. Niemand die ook maar iets voorstelde, had ooit een uitnodiging van Frédéric en Bella voor het kerstbal onbeantwoord gelaten.

Een smalle streep zonlicht viel door een immens glas-in-loodraam vanachter het balkon. Blauwe, rode en gele vlekken dansten over het tapijt. Het kerstbal, wist ik, zou overdadig zijn, en geweldig, zoals alles hier overdadig en geweldig was en alle Academiemeisjes van dat jaar schenen erbij te mogen zijn. Ik verheugde me er nu al op.

‘Frédéric heeft het Huis volledig laten renoveren toen wij hier kwamen wonen. Aan de buitenkant is niets veranderd, maar vanbinnen voldoet alles aan de eisen van nu. De fontein is een van zijn laatste toevoegingen. We hebben haar pas net. Wat vind je ervan?’ vroeg Bella.

Tja. Wat vond ik ervan? De fontein leek wat misplaatst. Ik aarzelde, wist niet goed wat ik moest zeggen. Gelukkig leek Bella niet echt antwoord te verwachten en vertelde ze verder.

‘De oostelijke vleugel is privéterrein. Het is absoluut niet de bedoeling dat jullie daar komen.’ De woorden klonken streng, maar ze glimlachte er verontschuldigend bij. ‘Frédéric houdt er niet van als zijn meisjes hem storen als hij aan het werk is. Zoals je ongetwijfeld zult begrijpen.’

‘Natuurlijk,’ zei ik. ‘Ik begrijp het.’

‘De westelijke vleugel is van jullie. Daar slaap, eet en studeer je samen met de andere drie meisjes. Ik weet zeker dat je ze geweldig zult vinden. En zij jou,’ zei Bella.

Ik was razend benieuwd naar de andere meisjes en hoopte maar dat Bella gelijk zou krijgen. Ze zouden me toch wel leuk vinden? Ik zou hier een jaar blijven. Een jaar! Best lang eigenlijk, nu ik erover nadacht. Wat als ze mij stom zouden vinden? Of ik hen?

‘Trevor?’

Ze had zijn naam nauwelijks uitgesproken, of naast me verscheen een grijsharige, lange man in een chic donker jasje. Ik had geen idee waar hij vandaan was gekomen of hoe hij haar stem überhaupt had kunnen horen.

‘Mevrouw Recourt.’

‘Trevor, dit is Em. Onze nieuwste aanwinst,’ zei Bella. ‘Kun je haar koffers alvast naar de fluwelen kamer brengen terwijl ik haar verder rondleid?’

De fluwelen kamer, dacht ik. Dat klonk goed.

‘Welkom, Em. Fijn dat je er bent,’ zei Trevor beleefd. Met zijn waterige blauwe ogen keek hij me nieuwsgierig aan. ‘Mocht je iets nodig hebben, wat dan ook, hoef je maar te roepen.’

Hij tilde mijn koffers op alsof ze zo licht als een veertje waren en ik keek hem na terwijl hij door een van de vele deuren de hal verliet. Ik had me door zijn grijze haren in de war laten brengen. Te zien aan de manier waarop hij zich bewoog, was hij een stuk jonger dan ik hem in eerste instantie had geschat. Of in elk geval een stuk fitter.

‘Dat is dan dat,’ zei Bella opgewekt. ‘O. Voor ik het vergeet. Je telefoon.’ Ze hield haar hand voor me op. ‘Zoals je weet gelooft Frédéric sterk in persoonlijke communicatie, in tegenstelling tot wat tegenwoordig de norm lijkt te zijn. We zullen hem voor je bewaren tot je hier weer vertrekt. Je hebt alle belangrijke telefoonnummers hopelijk bij je? Ergens op papier?’

Ik slikte. Dat had ik inderdaad, precies zoals in de instructiebrief stond. Ik had alleen niet verwacht dat ik mijn telefoon ook echt zou moeten inleveren.

‘Em?’

‘Sorry,’ zei ik. ‘Ja. Natuurlijk. Ik heb hem hier.’ Ik trok hem uit mijn broekzak en gaf hem aan haar. Het voelde vreemd om hem af te staan, maar niet heel vervelend. Licht, bijna. Anders. Vrij.

Ze knikte goedkeurend. ‘Je zult er snel aan wennen. Kom, ik zal je de rest laten zien. Volg me maar.’

3

Ik moest me haasten om haar bij te kunnen houden. Bella hield duidelijk niet van getreuzel en leidde me op hoog tempo door de westelijke vleugel, die ze consequent ‘jullie vleugel’ bleef noemen. Lopend door de eindeloze gangen ving ik af en toe een glimp op van een luxe kamer, maar tijd om die te bekijken was er niet.

‘Het belangrijkste komt nu, de rest merk je later vanzelf,’ zei ze. Ze liet me zien waar de eetzaal was en waar ik de ‘sessieruimte’ kon vinden, die helemaal aan het einde van de gang op de eerste verdieping lag. Ze deed de deur voor me open maar vroeg me om niet naar binnen te gaan met mijn buitenschoenen. Ik wierp een snelle blik naar binnen. Het was de eerste lichte ruimte die ik zag, zonder donker hout of dik tapijt. De sessieruimte deed me nog het meest aan een gymzaal denken, al was de vloer hagelwit. Achterin lag een stapel pastelkleurige yogamatten naast meer vrolijk gekleurde spullen. Sportattributen misschien, dacht ik, elastieken of springtouw. Na de sessieruimte wees ze me op een van de gangen waar ‘onze’ klaslokalen waren, terwijl ze onafgebroken de huisregels op me afvuurde. En dat waren er nogal wat. Ik hoopte maar dat ik niets zou vergeten.

‘We beginnen de dag stipt om zes uur met een halfuur durende groepsessie,’ zei Bella. ‘Als je te laat bent voor de groepsessie verspeel je je recht

op het ontbijt dat om zeven uur klaarstaat in de eetzaal. Dus wees op tijd. Om acht uur beginnen de lessen. Die duren tot vier uur, met tussendoor eenmaal vijftig minuten lunchpauze, van vijf over twaalf tot half-een. Na de lessen heb je tijd voor zelfstudie en ontspanning, tot zes uur, wanneer in de eetzaal het diner wordt geserveerd. Mijn echtgenoot en ik zullen daarbij aanwezig zijn, evenals onze zoon. Tenminste, wanneer hij thuis is,' zei Bella. Even verzachtte haar blik. 'Hij heet Sebastian.' Ze fluisterde zijn naam bijna, alsof het eigenlijk niet de bedoeling was dat ik hem zou horen.

'Ik kijk ernaar uit om hem te ontmoeten,' zei ik, iets te hard.

Verstoord keek ze op. 'Je wordt geacht bij het diner in gepaste kledij te verschijnen,' zei ze en ze keek me recht aan. 'Geen grijze shirts meer. Zeker niet op zondag.'

Dat was dus vandaag. Het duizelde me. Om zes uur de groepssessie en om zeven uur ontbijt. Gepaste kledij bij het diner. Hun zoon heette Sebastian. Dat was zo ongeveer het enige wat me van de laatste minuten was bijgebleven. Hoe laat startten ook alweer de lessen? En hoe kwam ik daar precies? Alle gangen leken op elkaar en het waren er zoveel, met minstens een tienvoud aan deuren die daarop uitkwamen.

'Ik begrijp dat het wat veel is om allemaal in één keer te onthouden,' zei Bella vriendelijk. 'Alles wat ik je nu vertel staat ook in het handboek dat op je kamer ligt. Samen met je persoonlijke lesrooster en een plattegrond van jullie vleugel. Het komt allemaal prima in orde. Als je je gewoon aan de huisregels houdt is er helemaal niets om je zorgen over te maken.'

Goed. Me aan de huisregels houden, dacht ik. Dat zou moeten lukken, toch?

Achter me hoorde ik luid gelach. Voor ik me kon omdraaien om te zien wie er zo veel plezier had werd ik door twee meisjes belaagd. En omhelsd. Het overdonderde me.

'Meisjes,' zei Bella scherp. 'Is dit hoe een dame zich behoort te gedragen?'

Ze hadden haar vermoedelijk niet achter me zien staan.

‘Moet ik Frédéric hier soms over inlichten?’

Het roodharige meisje leek te verstijven. Ze sloeg haar ogen neer. ‘Het spijt ons, Bella,’ zei ze zachtjes. ‘Het zal niet meer gebeuren.’ Ik dacht vaag een chic accent te horen, dat wel iets weg had van dat van Bella zelf.

‘We lieten ons meeslepen door ons enthousiasme. We zijn gewoon zo blij dat we nu compleet zijn,’ zei het andere meisje vrolijk. Ze sloeg haar blik niet neer maar bleef Bella recht aankijken. Uitdagend stak ze haar spitse kin naar voren. Daarna wendde ze zich tot mij. ‘Wij zijn hier al sinds vrijdag.’

‘Stel je eerst maar eens fatsoenlijk aan Em voor,’ zei Bella toegeeflijk.

Het roodharige meisje bleek Millicent te heten, maar zei dat ze door iedereen Milly genoemd werd. Het meisje met de uitdagende blik heette Niloufar.

‘Ik neem Em nu mee naar haar kamer. Laat haar maar even bijkomen. Jullie zullen elkaar bij het diner weer zien,’ zei Bella.

‘Dag Em,’ zei Niloufar vriendelijk. ‘Tot straks. En welkom.’

Ik keek Millicent en Niloufar na terwijl ze door een deur verdwenen.

Zodra Bella de deur van mijn nieuwe kamer achter zich had gesloten liet ik me op het bed vallen. Eindelijk alleen. Alles in de fluwelen kamer, zoals hij ook echt heette (het stond op de deur), was schitterend. Ik had geen idee hoe Bella het wist (misschien had ik het in een van de vele aanmeldformulieren zelf wel ingevuld), maar niet alleen waren de zware fluwelen gordijnen die er hingen mijn lievelingskleur (donkerblauw, bijna zwart) en was ik direct verliefd op de bedsprei met gouden kraanvogels, ook de rest van de inrichting had ik zelf zo kunnen uitkiezen. Tenminste, als ik een onbeperkt budget had gehad. Van de Tiffanylampen op de nachtkastjes aan weerszijden van het tweepersoonsbed tot en met het antieke bureau.

Nu ik op mijn rug lag merkte ik hoe moe ik eigenlijk was. De kussens

waren heerlijk zacht en uitnodigend en de treinreis was lang geweest. Trevor had mijn koffers netjes in een hoek bij de garderobekast neergezet en ik wist dat dit een goed moment zou zijn om ze uit te pakken. Over een uur werd ik verwacht bij het diner. Ik sloot mijn ogen en ging in gedachten de kleding af die ik had meegebracht. Veel spijkerbroeken en shirts. Mijn pyjama, natuurlijk, en sportkleren. Sneakers. Een zomerjurkje met bloemen en een fladderige gele jurk die ik thuis vaak had gedragen. Gepaste kledij, wat zou Bella daar precies mee bedoelen? Ik zuchtte. Zelfs de feestelijke lange jurk die ik na lang smeken van mijn moeder had gekregen leek hier verkeerd, een beetje armoedig zelfs. Met lichte tegenzin opende ik mijn ogen en stond ik op. In elk geval was er meer dan genoeg bergruimte voor mijn spullen, dacht ik. De garderobekast alleen al besloeg vrijwel de hele muur. Ik kon op zijn minst een begin maken met uitpakken.

Niet verwachtend iets anders dan lege planken aan te treffen, trok ik een van de kastdeuren open. Daar, in het hanggedeelte, hingen zeker zes glinsterende avondjurken. Ik kon het nauwelijks geloven. Wie zou er zodom zijn geweest om haar jurken te vergeten? Iemand die er nog veel meer heeft, misschien? Een van de meisjes van vorig jaar? Ik kon mezelf niet bedwingen en pakte er een uit de kast. Voorzichtig drapeerde ik hem over het bed. De jurk was lang en zijdeachtig en onwaarschijnlijk mooi bordeauxrood. Pas toen zag ik het kaartje dat aan de kleeerhanger hing. ‘Em. Zondag,’ stond er, meer niet. Ongelooflijk maar waar.

Hier, begreep ik, hing mijn gepaste kledij.

ISABELLA

4

Ons nieuwste meisje is slim. En mooi, natuurlijk, maar dat zijn ze allemaal. Frédéric heeft altijd een goede smaak gehad.

Ik kan het weten, want ik was zijn eerste. Althans, de eerste échte. Een toevalstreffer, noemde hij me, of zijn lotsbestemming. Zo blij als een kind was hij toen hij mij had gevonden, in de chique hotelbar waar ik werkte.

Hij bestelde whisky. ‘Dertig jaar oude Macallan, als je het hebt. Anders achttien jaar oude Highland Park.’

Ik knikte.

‘Geen ijs,’ zei hij, en met zijn ogen zei hij iets heel anders. Hij wist toen al, zei hij later, dat ik van hem zou worden. Hij besloot het gewoon, ter plekke. Zo was hij nu eenmaal. Hij moest en zou mij bezitten en ik liet hem in die waan. Zijn geluk bij een ongeluk, dat was ik.

Hij was knap, op een jongensachtige manier, met donkere, wilde krullen met een zweempje grijs bij de slapen. En rijk, net als iedereen die in dit hotel verbleef. Maar wat me voor hem deed kiezen was het achteloze zelfvertrouwen dat hij uitstraalde. Hij overviel me en ik liet me maar al te graag door hem overvallen.

Geamuseerd keek hij toe terwijl ik met trillende handen het glas voor hem inschonk. ‘Lukt het?’ vroeg hij.

Nauwelijks, dacht ik. Maar ik zei niets en glimlachte. Ik hoopte maar dat ik er klaar voor was.

We zijn niet meer wie we toen waren, bedenk ik. We zijn gegroeid, samen. Ik ben geen serveerster meer, hij is mijn man en we hebben allang geleerd niets meer aan het toeval over te laten. Toeval zorgt voor foutjes. En daar houdt Frédéric niet van.

Frédéric heeft zijn technieken in de loop der tijd geperfectioneerd, ik ben beter dan ik toen was.

Een klop op mijn slaapkamerdeur brengt me terug naar de werkelijkheid. ‘Bella? Het diner wordt geserveerd.’

Even denk ik dat Frédéric de deur zal openen en me zal helpen met de sluiting van mijn jurk, zoals hij vroeger zo graag deed. Eerst aantrekken, daarna weer uit, zei hij dan met een ondeugende fonkeling in zijn ogen. Maar dat gaat vandaag niet gebeuren.

‘De meisjes zitten er al,’ zegt hij. ‘Zal ik alvast gaan?’

‘Ik kom eraan, Frédéric,’ zeg ik, luider dan de bedoeling is. ‘Geef me twee minuten.’ Ik pak gehaast een paar oorbellen, smaragdgroene hangers. Of zal ik de parels kiezen? Die gaf hij me toen we een jaar getrouwd waren. Ik werp een blik in de spiegel. De smaragden passen het beste bij mijn jurk, besluit ik. Ik haast me naar buiten, waar Frédéric op me staat te wachten. Hij doet geen moeite zijn ongeduld te verbergen.

‘Goed, daar ben je,’ zegt hij. ‘Laten we gaan.’